

CHRISTLICHE STIMME • CHRISTIAN VOICE • LA VOIX CHRETIENNE

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 74

ТРАВЕНЬ • MAI 2022 • Nr. 10 (3086)

MÜNCHEN • B 20409



**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
смівість, всі чини ангельські з радістю
пішли вслід за тобою на битву за ім'я і славу
свого Владика, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

24.02.2022 р. – ? Війна Росії проти України.....	3
27.04.2022 р. Україна в процесі глибокої трансформації.....	4
27.04.2022 р. Кулеба: Україна перейшла в принципово нову фазу – переведення ЗСУ на зброю НАТО.....	5
27.04.2022 р. В Україні після вторгнення рф зареєструвалися понад два мільйони переселенців.....	6
27.04.2022 р. Глава УГКЦ у 63-й день війни: «На окупованих територіях ворог полює на людей, вдається до насильства, зокрема сексуального».....	7
27.04.2022 р. Теологія після Бучі.....	8
27.04.2022 р. Ми живемо в п'яту хвилю падіння імперій в Європі.....	10
Віра, що українці на правильному боці історії, дає велику силу – правозахисник, дисидент Мирослав Маринович.....	12
29.04.2022 р. Молитва – харчування для душі.....	17
29.04.2022 р. Що таке ленд-ліз?.....	18
29.04.2022 р. Блаженніший Святослав: «Найбільше, що запам'яталося, – це очі».....	19
30.04.2022 р. Війна світів.....	20
01.05.2022 р. Ярослав Грицак: Україна стане новим центральноєвропейським тигром.....	21
02.05.2022 р. Душпастирські відвідини у Стокгольмі.....	23
02.05.2022 р. «Я думав, що побачу в Україні депресію, а зустрів тут життєстійкість та надію», – архієпископ Нью-Йорка Тімоті Долан.....	24
03.05.2022 р. З виступу прем'єр-міністра Великої Британії в українському парламенті.....	26
03.05.2022 р. Надзвичайно висока сила духу.....	27
03.05.2022 р. Росіяни руйнують заклади освіти.....	28
04.05.2022 р. Коротка історія УГКЦ.....	29
04.05.2022 р. Владика Богдан Дзюрах про споконвічне світло.....	30
04.05.2022 р. Це тотальна війна – війна проти нас усіх.....	32
04.05.2022 р. Інтерв'ю папи – зрада чи перемога?.....	33
Діаспора разом з українським народом.....	34
04.05.2022 р. Владика Богдан Дзюрах: Західні політики нарешті втратили свої ілюзії щодо Путіна, українці платять за це дуже високу ціну.....	34
05.05.2022 р. Поїздами Укрзалізниці евакуйовано понад 100 тисяч тварин.....	37
06.05.2022 р. Колоніальна освіта.....	38
06.05.2022 р. Молитва і труд.....	40
06.05.2022 р. Кількість цивільних жертв в Україні у десятки разів перевищує військові – Шмигаль.....	41
07.05.2022 р. Українська ікона свідчить у Німеччині про страждання і силу духа українського народу.....	42
07.05.2022 р. Музей Сковороди – знищений.....	44
07.05.2022 р. Глава УГКЦ у 73-й день війни: «Нагодувати голодного стає одним із найважливіших гуманітарних викликів війни».....	45
08.05.2022 р. Владика Богдан Дзюрах вперше висвятив нового священника для Апостольського екзархату в Німеччині та Скандинавії.....	46
09.05.2022 р. Чому перемога України важлива для світу?.....	49
Псалом 56, фрагмент.....	51
Продовження, на жаль, буде.....	52

Війна Росії проти України



24.02.2022 – ?
(6)

Автор: Александер Малаховський

УКРАЇНА В ПРОЦЕСІ ГЛИБОКОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ

27.04.2022 р.



«Ісус каже, що найбільша любов є, коли хтось готовий віддати життя за друзів своїх. Ця найбільша любов нині мотивує і трансформує світ!», – владика Борис Ґудзяк.

Митрополит Філадельфійської архієпархії УГКЦ в США, Президент УКУ владика Борис Ґудзяк розповів про важливість допомоги один одному у інтерв'ю для *Voice of America*.

«Не потопаймо у негативі. Молімося! У тих непростих обставинах плекаймо у серці мир та спокій. І на підставі цього миру приймаймо рішення, бо страх, паніка дуже поганий порадник!»

На запитання, «Що ви зробите найперше, коли закінчиться війна?», владика відповів: «Подякую Богові, подякую тим, хто цю перемогу забезпечив, і постараюся підтримати плечем відбудову України. Це не буде відбудова того, що було. Це буде глибока трансформація. Вона вже є. Кожен з нас росте, розвивається.

Усі українці мають шанс зрости, якщо цей досвід війни нас не зламає! Ісус каже, що найбільша любов є, коли хтось готовий віддати життя за друзів своїх. Ця найбільша любов мотивує і трансформує світ!».

На світлині агентства REUTERS: мама 40-річного старшого лейтенанта Дмитра Олійника, який загинув у бою за Україну. Вона тримає український прапор під час чину похорону на Личаківському кладовищі у Львові, Україна, 02.04.2022 р.

Джерело: сайт УКУ; відеозапис розмови ви можете переглянути [тут](#)



КУЛЕБА: УКРАЇНА ПЕРЕЙШЛА В ПРИНЦИПОВО НОВУ ФАЗУ – ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗСУ НА ЗБРОЮ НАТО

27.04.2022 р.



Збройні сили України починають перехід на зброю НАТО, про що недавно ще навіть не йшлося. Про це 26 квітня заявив глава МЗС Дмитро Кулеба.

«Ми перейшли в абсолютно нову фазу, про яку навіть два місяці тому ніхто не замислювався. Ми перейшли в принципово нову фазу, про яку навіть ніхто не мріяв – переведення Збройних сил України на натовську зброю, на натовський стандарт. І це вже відбувається», – сказав Кулеба.

«І до нас поїхали спочатку гаубиці, але це лише початок, до нас поїде набагато більше. Це – історичний момент» – додав Кулеба.

Джерело: «Європейська правда»

Американські гаубиці M777 вже в руках українських воїнів. Точно б'ють на 40 кілометрів. Дальність стрільби перевищує російські «Мста-С», тому насамперед вони призначені для «снайперського» знищення артилерії ворога.

Джерело: «Фокус»; «Главред»



В УКРАЇНІ ПІСЛЯ ВТОРГНЕННЯ РФ ЗАРЕЄСТРУВАЛИСЯ ПОНАД ДВА МІЛЬЙОНИ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ

27.04.2022 р.



▲
*...А дні стоять, – не хочеться тужити!
І кожна пташка хатку собі в'є.
— Скажи, зозуле, скільки мені жити? –
Кує зозуля... Цілий день кує...
(Ліна Костенко)*

Джерело: Освіта.іа. Світлина відзнята в Ірпені, Київська область, весна 2022 р.

Понад два мільйони осіб зареєструвалися як внутрішньо переміщені особи після запровадження воєнного стану. Про це повідомляється на урядовому порталі.

«Коли йдеться про внутрішньо переміщених осіб, то часто говорять про людей, які перемістилися після провадження воєнного стану. Але війна триває 8 років, і кількість тих, хто з 2014 року був вимушений кинути домівку та шукати прихистку в інших регіонах країни – більша. На сьогодні у Єдиній інформаційній базі даних про внутрішньо переміщених осіб є інформація щодо 3,4 мільйона людей. З них понад 2 мільйонів – це люди, які вимушено перемістилися після провадження воєнного стану. І з них 1,9 мільйона – вимушено перемістилися вперше», – поінформувала міністр соціальної політики Марина Лазебна.

Найбільше людей після широкомасштабного воєнного вторгнення росії перемістилися до Львівської, Дніпропетровської, Полтавської, Вінницької та Київської областей. Але загалом найбільше внутрішньо переміщених осіб зареєстровані в Донецькій, Луганській, Харківській, Дніпропетровській та Київській областях.

В рамках допомоги внутрішньо переміщеним особам із житлом уряд компенсує комунальні витрати громадам та людям, які безкоштовно розміщують у себе переселенців. Також держава надає допомогу на проживання переселенцям з територій бойових дій.

Джерело: «Укрінформ»

Глава УГКЦ у 63-й день війни: «НА ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ ВОРОГ ПОЛЮЄ НА ЛЮДЕЙ, ВДАЄТЬСЯ ДО НАСИЛЬСТВА, ЗОКРЕМА СЕКСУАЛЬНОГО»

27.04.2022 р.

Сьогодні наш жорстокий ворог полює на людей в Україні. На окупованих територіях щодня тисячі людей потерпають від різного виду насильства, найбільше від сексуального. Про це повідомив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у своєму щоденному воєнному зверненні на 63-й день всенародного протистояння російській агресії в Україні. «Із окупованих територій ми отримуємо звістки, що і діти стають жертвами цього злочину проти людяності», – розповів Глава Церкви.



Цього разу Предстоятель записав своє звернення із Кропивницького, із півдня нашої Батьківщини, із наших багатих чорноземів.

«Сьогодні ми перебуваємо тут, у нашому храмі в обласному центрі півдня України, разом із нашими людьми. Тут у нас є Еміліан з Харкова, Євгенія – із Северодонецька, дівчатка і хлопчики з Бахмута. Діти і дорослі тут, у нашій парафії, знайшли свій прихисток, тікаючи з-під російських бомб, від війни», – описав духовний лідер.

Цього дня Глава Церкви роздумав над другим блаженством, яке нам лишив Ісус Христос: «Блаженні ті, що плачуть, бо вони втішаться».

Блаженним є той, у кому спочиває сила воскреслого Христа. Блаженство – це Боже життя, яке ми отримали в Тайні Хрещення. «Ті, що вірять у Христа, плачуть не тому, що терплять якісь труднощі, невігоди, а тому, що у світі ще існує зло. Сила перемоги воскреслого Христа ще має проявитися вповні в цьому світі через життя християн», – відзначив Блаженніший Святослав.

Незважаючи на все, наголошує Глава Церкви, ми разом протистоїмо злу. «Ми разом співаємо, – сказав він, – що Христос воскрес, і разом живемо та працюємо для перемоги України. Від тих людей, які зібралися тут, у храмі, нашим братам і сестрам у всьому світі ми засилаємо пасхальний привіт і кажемо: «Христос воскрес! Ми з України! Воістину воскрес!».

Департамент інформації УГКЦ

ТЕОЛОГІЯ ПІСЛЯ БУЧІ

27.04.2022 р.

Коли війна закінчиться, нам доведеться не лише відбудувати зруйноване, а й перетравити досвід безпосереднього зіткнення зі злом, який ми зараз отримуємо в ударних дозах. Роботи вистачить усім: психотерапевтам, соціологам, історикам, літераторам, філософам і багатьом іншим фахівцям. Не обійдеться, звісно ж, і без теологів.

Поки тривають бойові дії, людям потрібна насамперед допомога і розрада – і з цим наші священники справляються, здається, на відмінно. Але щойно гармати замовкнуть, миряни захочуть почути пояснення. Мова не лише про одвічне питання «чому Бог дозволив наші страждання?», а й про дещо інше. І від слів, які тоді пролунають, сильно залежатиме становище Церкви в нашому суспільстві.

Дозволимо собі хвильку відвертості: ми всі знаємо, що значна кількість вірян ходить до церкви тому, що опісля «стає легше на душі». Це не надто хороша тенденція, бо меса – не сеанс групової психотерапії. Утішати засмучених – важлива і благородна місія, але Церква має в цьому світі більше завдань. Зокрема – пояснювати світ крізь призму власного вчення, промовляючи до розуму, а не до сердець. І зараз ми невпинно наближаємось до моменту, коли запит на якісну публічну теологію стане колосальним. Давати практичні поради теологам я, звісно, не збираюся. Проте, як мирянин, вважаю за необхідне поділитися власними сподіваннями та побоюваннями.

Передусім, зараз відчутний потужний запит на конкретику. Ховатись у тумані обтічних фраз більше не можливо – і справа не (лише) в тому, що розлючена нація вимагає від кожного чітко й голосно заявити про свою позицію. Ідеться також про точність і предметність висловлювань, адже зло, із яким ми зіткнулися, виявляє себе у формах, які добре надаються до визначення. «Мир», «війна», «насильство», «агресія», «страждання» – все це хороші, правильні слова, але без контексту і без проєкції на реальність вони загрожують перетворитись на облудні евфемізми.

Бомбардування Маріупольського драмтеатру, у якому ховалася тисяча мирних мешканців, можна описати і як «зіткнення металевого контейнера, наповненого вибуховими речовинами, із залізобетонною конструкцією, розташованою за таким-то градусом широти і таким-то градусом довготи». Але що це скаже нам про суть події? На жаль, деякі коментарі духовних осіб з приводу війни в Україні виглядають приблизно так. Ще раз підкреслю: проблема не в тому, що надто розмиті формулювання дисонують із рішучим суспільним настроєм, а в тому, що вони позбавляють речі імен.



▲ Фрагмент мініатюри з Роганського часослова, XV ст.

Утім, визначити зло і назвати його – це лише перший крок. Далі треба дослідити його внутрішню будову й походження. Не можна вдавати, що режим Владіміра Путіна вигулькнув нізвідки і спирається на порожнечу. Путінська Росія – це результат тривалих і глибоких патологічних процесів у тамтешньому суспільстві: його культурі, ментальності, політиці, економіці. Я, звісно, не закликаю теологів ставати політологами, культурологами чи істориками. Але якщо винести всю цю «світську» проблематику за дужки, що тоді залишиться теологам? Де вони шукатимуть відповідь на питання, як так сталося, що ядерною війною світові сьогодні погрожують не безбожні комуністи, а нібито християнська країна, а її духовні лідери освячують звірства своєї армії? Не ставити таких запитань – усе одно, що не помічати лева у власній келії.

На мою думку, Церква мусить (саме так – мусить!) ретельно дослідити, а потім засудити ідеологію путінського режиму – так само, як колись були досліджені і засуджені комунізм, фашизм і нацизм. Приборкання епідемії починається з нагальних карантинних заходів, але закінчується в лабораторіях, де вірус препарують і розробляють вакцину. Так само й теологам належить розібратися, звідки походить російський штаб войовничого антихристиянства. Молитися за навернення Росії треба (хто я такий, щоб сперечатись?), але поки навернення не сталося, нам потрібен дієвий інструментарій духовного та інтелектуального розпізнавання того різновиду зла, яким одержима ця країна. Бодай для того, щоб самим бути захищеним від нього.

Унаслідок бомбардування Драматичного театру в Маріуполі 16.03.2022 р. могли загинути до 600 людей. Будівлю використовували як бомбосховище під час блокади міста. Після захоплення міста російськими загарбниками до 20.05.2022 р. ними було розібрано завали зруйнованого театру. Загиблих було поховано під безіменними номерами в братській могилі в селищі Мангуш.

Текст: агентство AP, Вікіпедія; **світлина:** Олександр Єрмаченко /REUTERS/



Я цілком свідомий того, що теперішні події стали шоком для мільйонів людей у всьому світі, і священники – не виняток. Нам, журналістам, сьогодні також часто бракує слів, аби належним чином фіксувати, описувати й пояснювати те, що відбувається в Україні та довкола. 18 моїх колег вже загинули, 13 дістали поранень, 8 викрадені окупантами, а трьох вважають зниклими безвісти. Імовірно, поки ця стаття буде опублікована, деякі цифри зростуть, а де цей лічильник смерті і страждань зупиниться, не знає ніхто. Список професій, представники яких сьогодні опинились на передньому краї боротьби зі злом, величезний. Навіть бариста, який варить каву посеред розстріляного Харкова, протистоїть дияволу, хай сам у нього й не вірить. Перевага теологів у тому, що вони якраз-таки вірять і знають. А тому саме від них ми, миряни, чекаємо відповідей.

Ці відповіді потрібні нам, і всій Церкві. Принаймні для того, щоб навіть найбільші скептики впевнилися, що Церква – це щось більше, ніж гібрид «Червоного хреста» і товариства психологічної самопомочі.

Максим Віхров, «Verbum»

XI

МИ ЖИВЕМО В П'ЯТУ ХВИЛЮ ПАДІННЯ ІМПЕРІЙ В ЄВРОПІ

27.04.2022 р.

Перша. Кінець XVIII і XIX століття: деколонізація в Америках, занепад (після Наполеонівських воєн) морських імперій Іспанії та Португалії.

Друга. Кінець XIX – поч. XX століття: занепад Османської імперії, поступова втрата нею Балкан, північної Африки, Близького Сходу (завершення цього занепаду у Першій світовій).

Третя. Розпад германських імперій: розпад Габсбурзької імперії після Першої світової, падіння Другої німецької імперії, її короткий реванш у 1930–1940-х, остаточний розпад германського імперського проекту унаслідок Другої світової (кінець Третього рейху, поділ Німеччини, нейтралітет Австрії).

Четверта. Розпад західних морських імперій: Британської, Французької, Нідерландської, Бельгійської. Створення на уламках цих імперій «Європейських спільнот» (характерно, що це була від початку австрійська ідея ще у 1920-х – після кінця Габсбургів). Сучасна Європа – болісний процес перетворення імперії у транснаціональну спільноту національних держав.

П'ята. Розпад російської імперії. Розпад імперій – процес тривалий, часто не менший, ніж їхнє становлення. Розпад іспанської імперії зайняв понад століття. Розпад Британської – майже два століття. Розпад російської теж триває уже понад століття. І буде ще тривати.



▲ Світлина: Данило Павлов /theukrainians/

Росія – єдина імперія з тих, хто починав Першу світову понад сто років тому. Вижила вона тільки завдяки тому, що була континентальною, а не морською. Але прийшов і її час.

Єльцинська доба для Росії була як Веймарська республіка для Німеччини. Коротка спроба побудувати «західне» демократичне суспільство на уламках імперії. Спроба в Німеччині провальна, бо спиралася на комплекс образи від поразки. Це призвело до реваншу імперії. Так виник германський «третій рейх».

Так виникло і путінське «третє царство» – після романових (перше) та більшовиків (друге). Але проблема цих «третіх царств» в одному: вони занадто вірять у минулу велич. Вони занадто прагнуть відновити те, що давно пішло в небуття. Вони збирають останні сили для останнього стрибка. Але цей стрибок їх остаточно знищує.

Те, що для гітлера було поразкою у Першій світовій, те для путіна було поразкою у *холодній війні*. Поразка ж у нинішній війні остаточно знищить імперію. Рух історії невблаганний.

Володимир Єрмоленко, з ФБ

12.05.2022 р. розпочалася процедура ліквідації монумента «Три сестри» у Сеньківці Чернігівської області. Три Сестри [Монумент Дружби] – монумент на стику кордонів. Споруджений у серпні 1975 року на честь «дружби трьох народів». Монумент створювали представники трьох суміжних областей – Чернігівської, Гомельської та Брянської. **Джерело:** *Ukrainian News Agency*



ВІРА, ЩО УКРАЇНЦІ НА ПРАВИЛЬНОМУ БОЦІ ІСТОРІЇ, ДАЄ ВЕЛИКУ СИЛУ – ПРАВОЗАХИСНИК, ДИСИДЕНТ МИРОСЛАВ МАРИНОВИЧ



Українці у війні, яку Росія нав'язала Україні, мають бути воїнами добра і світла, наголосив в інтерв'ю Радіо Свобода правозахисник, один із засновників Української Гельсінської групи, дисидент, проректор Українського католицького університету Мирослав Маринович. Він вважає, що сьогодні українське суспільство переживає національну згуртованість, пододало чимало відмінностей.

» **Пане Мариновичу, щонайменше вісім разів ви святкували Великдень, радше осмислювали це свято, поза рідною домівкою – в неволі. Це були тюрми, заслання, табори. Цьогоріч Великдень для українців – у час повномасштабної війни. З вашого досвіду, коли вам було емоційно важче – тоді, у радянських в'язницях, чи сьогодні, у час повномасштабної війни?**

Мирослав Маринович: Я би розподіляв так – Великдень у мирний час і Великдень у гострі, кризові моменти. Війна і табір лягають на один статус. Яка між ними різниця? У мирний час, коли все добре, духовні речі затуляються матеріальними: пасочка, а до пасочки ковбаска, символи – верба, писанки, одягнутися у вишиванку. Ось це те, чим ми живемо на Великдень. У жодному разі я це не засуджую. Це творить нам культурне тло, ми в ньому почуваємося вдома, нам затишно. Я страшенно люблю всі ці елементи української традиції. Вони дуже теплі. Але при цьому напруга духовних речей відходить десь у бік.

Тоді як у кризові моменти, коли немає часу чи можливостей, як у таборі, оточити себе цими символами, людина цілковито обдерта з тих всіх матеріальних речей постає прямо перед Богом. Навіть немає священника, як посередника. Все – людина перед Богом: ти, Бог і світ довкола тебе.

І оця різниця є дуже важлива, бо тоді, в ті кризові моменти, оця напруга пасхальних страждань звучить обітницею перемоги торжества життя над смертю. Це стає найголовнішим, а віра помножується в десятки разів. Тоді ти розумієш, що надія, яка тобі відкривається через Великдень, дає тобі основу, фундамент, силу вистояти.

» **Великдень традиційно це родинне свято. Але війна внесла чимало змін. І хтось буде у колі рідних, а хтось спілкуватиметься з найдорожчими людьми телефоном. Багато хто піде до рідної людини, яка загинула від російського агресора, на цвинтар, щоб на могилі запалити свічку і принести шматок паски. А є й такі люди, які не знають, що з їхніми рідними чи де лежать останки. Ще мільйони українців цей Великдень проводять поза рідним домом, тисячі людей втратили все, зазнали наруги. Все це сильно накладається і виникає багато запитань, які доводиться чути сьогодні: чому це так, чому зі мною, за що, а головне, чому Бог допускає всі ці страждання, горе, сльози в Україні? Невже чаша Господнього терпіння має наповнитися праведними душами, щоб зло було зупинене?**

М. Маринович: Я шукав відповідь на питання, чому так Господь допускає. І знайшов її в Одкровенні Івана Богослова і ця відповідь у той момент мене трішки приголомшила.

Не знаю, чи ця відповідь буде радісною для страждальців, про яких ви говорите. Бо там Господь у відповідь на волення душ жертв: *«Доки, Господи, ти будеш допускати оцю кривду?»*, відповідає, що мусить доповнитися число тих, які відстраждають, мусить доповнитися число.

Це звучить на наш земний розум страшно. Звучить, начебто Господь холодно спостерігає за лічильником, в який момент йому треба зупинити дію зла. Але я намагаюся дивитися по-іншому.

Коли мати чекає народження дитини, то хтось може сказати, чому мусить бути 9 місяців? Чому не менше? Адже для матері це випробування і чим ближче до пологів, тим більше випробувань, а пологи проходять у болю.

Харків, 28.04.2022 р. «Діти підземелля. Харківський театр ляльок грає свою виставу в метро, в якому вже більше двох місяців живуть харків'яни, що втратили дім. Подивіться в очі дітей, що передчасно вирости цієї весни». Текст та світлина: Андрій Водичев, ФБ



Чому так Господь зарядив? Бо такий світ, така закономірність. Ця закономірність має високий сенс. Господь – сам Бог отець – використав механізм жертви для того, щоб змінити хід подій на Землі. Він послав свого сина, знаючи наперед і син знав, що він мусить пережити жертву. Страхітливо, правда? Цей механізм потрібен, тому що, коли людина бачить увиразнено жертву, тоді вона, по-перше, бачить увиразненим зло і може це зло ідентифікувати.

Ще кілька місяців тому у світі люди не могли прийняти думку про те, що Росія – це екзистенційне зло. Бо, мовляв, це партнер, трішки пришиблений, але партнер для діалогу. Зараз ми розуміємо, що зло таке несамовито велике, що перед нами є увиразнене екзистенційне зло. І це великий здобуток. Ця жертва і потрібна для цього.

Крім того, вона потрібна для того, щоб на ній вибудувати інший світ. В Одкровенні Івана Богослова є дуже важливі слова: «*Ось нове творю все*». У фільмі «Страсті Христові» творчі люди дуже мудро помістили ці слова в один характерний момент, коли Ісус несе хрест: він дивиться на матір і в болю каже: «*Ось нове творю все*». Тобто, жертва є основою творення нового. Тому святий богослов Тертуліан сформулював таку тезу: «*Кров мучеників – насіння Церкви*».

Знову ж можна спитати, чому так. Але через жертву Господь вибудовує таке. Тому що через жертву люди, ідентифікувавши зло, зрікаються його, очищають свої душі, відсовують від себе зло. Вони прагнуть до добра і йде очищення суспільства. Тому за жертвою є великий сенс. Звісно, якщо б біля мене була людина, яка стала жертвою цієї війни, цього зла, таке пояснення було б штучним і надто схоластичним.

Олександр Ком'яхов, «Український Великдень»



» У перші дні вторгнення Росії на територію України, світ одразу не був готовим до такого розвитку ситуації, спостерігав, що відбувається і раптом почав не просто співпереживати, але й активно допомагати.

М. Маринович: Світ перестав бути байдужим, тому що була жертва. Страхітливості цієї жертви вражає і викликає прагнення людей відкинути це зло, знищити його, ліквідувати, і це дуже багато.

» Порівнюють Другу Світову війну і нинішню війну в Україні, винищення нацистською Німеччиною євреїв і винищення Росією українців. Таку жорстокість, яку чинить російська армія, не можуть усвідомити в Україні і світі. Чимало громадян, які втекли від обстрілів і окупації з Донеччини, Луганщини кажуть, що не були готові до такого вияву жорстокості, бо у 2014 році так не було. Чому такий вияв зла?

М. Маринович: Це втілення зла дає дозвіл, пояснюється якимись примарними причинами, чому війна потрібна. Зло легітимізує насильство. Ти, вбивши «українського фашиста», рятуюєш людство від фашизму, рятуюєш Росію від тих «небезпечних фашистів». Зло, легітимізоване насильство, і в цьому є страхітливий злочин організаторів тієї війни. То не тільки Путін. Страхітливий злочин, тому що Росія і Путін легітимізували насильство. Вони його вивільняли, дали йому простір.

» Чим це легітимізоване насильство закінчиться?

М. Маринович: Це складний момент для християнства. Тому що, з одного боку, християни усвідомлюють, що наш світ не є ідеальним. Оскільки у ньому все таки править «князь світу», править у розумінні, що не має останнього слова, а він править, царює над душами і він виграє битву за битвою, але він не виграє війни, а битву за битвою може вигравати. Тому, розуміючи гріховність цього світу, ми не можемо повністю прикладати закони Небесного царства до цієї грішної землі.

Раніше в католицизмі існувала доктрина справедливої війни, зараз пробують замінити її на доктрину справедливого миру, але не завжди це виходить переконливою. Відтак зараз у католицизмі є дуже велика доктринальна проблема, тому що намагаються і ще не можуть знайти адекватної відповіді для нинішнього часу.

Але в чому проблема? Христос говорить, що остаточно перемогу здобуває любов. А що означає любов у випадку, коли ми дивимося на це увиразнене зло? Кожна війна для християнства є викликом, бо ми віримо в Ісуса, який є любов'ю, віримо в Бога, який є любов'ю, і ми відчуваємо свою недосконалість, бо ми ніяк не можемо собі до кінця уявити, що означає формула любові у нинішньому світі.

» Зараз ми чітко бачимо наскільки Україна і Росія різні, яка це відмінність цивілізацій. Таких відмінностей багато і вони промовисті, починаючи від волонтерства, яке з першої хвилі війни активізувалось, ставленні до літніх людей, жінок, дітей, тварин. Світ ясно побачив, що Україна інша. Як ви відчуваєте ту іншість?

М. Маринович: Українцям треба зберегти моральний капітал, який маємо. Цей капітал увиразнився, коли українці з першого пострілу моментально самоорганізувалися, не чекали команди Головнокомандувача. Кинулися туди, де було потрібно чиеїсь людської допомоги і в цьому є краса України, що вона спроможна так, як у мурашнику, а це мій улюблений образ, давати собі раду. Подивімося на мурашник: одна мураха підставляє плече, несе бадилінку, друга захищає

від зайд, третя ще щось. Кожна при ділі. Отакий великий мурашник сьогодні Україна і кожен має якусь свою місію.

Відповідно, Росія зовсім інакша. Вона чекає наказу. У Росії важливі не горизонталі, а вертикалі важливі. Тому навіть на Заході вже вражені, чому такою негнучкою є військова тактика.

В Україні армія це мережа мобільних груп, командири яких чітко знають, що вони мають свою відповідальність і свободу ухвалювати рішення задля виконання головної мети. Тоді як російські командири навіть в найменших ситуаціях чекають команди зверху. Це теж увиразнює те, що було нашою бідою в минулих епохах, а саме, що ми не хотіли одного начальника над нами, у нас кожен сам гетьман і так далі. Зараз ці горизонталі раптом спрацювали.

» Ця війна в Україні показала, що неоднозначною є політика Ватикану, який намагався нав'язати «акт примирення українки і росіянки», що спричинило бурхливу реакцію не лише серед українців. Чому Ватикан, в особі папи, не готовий називати речі своїми іменами, на зло казати зло, на злочин – злочин, на злочинця – злочинець?

М. Маринович: Одна з найголовніших причин полягає в тому, що Ватикан має подвійну природу. Це, з одного боку, осідок Церкви, а з іншого, це держава. Одна логіка, одна риторика у Глави Церкви, інша – у Глави держави. Мені здається, що часом сам Ватикан не усвідомлює, як він плутає ці мови. Подивіться, як це все відображалось у час Другої Світової війни. Ватикан теж не міг спромогтися на те, щоб назвати зло злом в обличчі нацистської Німеччини. Це одна з можливих причин.

Друга причина, і це стосується не лише Ватикану, а всіх спільнот. Ми періодично переживаємо якісь кризи. Проходячи через кризу, душею тягнемося до цінностей. Цінності стають в основі нашого фундаменту, на якому починаємо будувати нове життя. А це означає нові правила, нові стереотипи, нові регуляційні механізми. Нам здається, що ми їх вибудували на основі цінностей, все правильно.

Потім проходить певний час, змінюються цінності, пріоритети у тої групи і оці правила починають бути часом штучними, але змінити їх, підважити може лише наступна криза. Так це відбувалося у Західній Європі. Після війни витерли кривавий піт з чола і сказали ніколи більше, почали будувати нову цивілізацію, коли всі співпрацюють одне з одним, немає ворога, хто виграв і програв. Вирішили будувати християнську цивілізацію. А потім у цю цивілізацію почав вторгатися Путін зі своїми зовсім іншими правилами. А як реагував Захід? Ні-ні, ми його переконаємо у тому, що наша модель краща. А Путін почав руйнувати Захід своєю моделлю.

Сьогодні увиразнилося, що на Заході в ментальному вияві, ідеології є цілі ділянки, які заскорузли, які треба міняти, а це важко зробити, бо їм здається, що тоді вони зрікаються своїх цінностей. Навпаки. Так як Ісус повертав Ізраїль до цінностей, до тих первинних засад, отак приблизно сьогодні вся Європа, Україна, Росія весь світ мають вертатись до засадничих цінностей.

» **Бо тоді смерть.**

М. Маринович: Інакше смерть.

Підготувала Галина Терещук, Радіо Свобода.
Повністю текст інтерв'ю читайте за [посиланням](#)

МОЛИТВА – ХАРЧУВАННЯ ДЛЯ ДУШІ

29.04.2022 р.

Ми часто сприймаємо молитву як обов'язок. Стараймося зрозуміти, що молитва і прослава Господа є привілеєм. Треба щиро відчувати те, чого більшість християн чомусь усе-таки не усвідомлюють, що «добре нам тут бути»; відчувати, як це відчували перші християни, коли вони не могли зібратися через переслідування, або як святий Давид, коли кликав: *«Запрагнула душа моя до Бога живого. Коли я прийду і з'явлюся перед лицем Божим?»* (Пс. 41, 2).

Відчувати це – і тоді не треба буде примусу до молитви. Погляньмо на приклад Мойсея, який мав привілей бути з Богом. Й після цієї зустрічі він сіяв так, що інші не могли на нього дивитися. Чи ми так сіяємо після цих привілейованих зустрічей із Богом на молитві? У нас кажуть: із ким поведешся, від того й наберешся.

Ми зматеріалізовані, бо живемо, «крутимось» у цьому матеріальному світі. Тому що має робити молитва? Одухотворювати нас. Якість нашої молитви видно з того, які ми є після неї. Молитви – це немовби харчування для душі.

Владика Венедикт Алексійчук, з персональної сторінки у ФБ

«Двері раю... Серед зеленої краси світу, коли мирно і спокійно в довкіллі, ми шукаємо свою стежку, свій життєвий путь, який би привів нас до світлої і сяючої брами Вічності. Це складний пошук себе в світі, бо світ дивиться на нас нашими очима, і все навкруги нас таке, яким ми його сприймаємо. **Війна** робить нас більше обачними і прагматичними. І часто сяючі ворота Всесвіту знаходять нас без наших зусиль, хоча ми не думали про них, і не шукали їх. Ми просто робили добре те, що повинні були. Все довкола нас має значення... І споконвічна краса творіння, і скалічена божевіллям людей земля...» Текст та картина «Двері раю»: Юрій Нагулко



ЩО ТАКЕ ЛЕНД-ЛІЗ?

29.04.2022 р.



Світлина: comments.ua

Ленд-ліз – це американська допомога «беріть скільки треба». Боєзапаси і пальне надаються безкоштовно, зброю, отриману в рамках цієї програми, після війни доведеться або повернути, або заплатити. Так було з постачанням антигітлерівській коаліції, потім Тайваню, так буде і зараз. А ще США постачає великі партії зброї безоплатно в рамках інших, затверджених законодавцями програм.

Про ленд-ліз почав говорити Порошенко ще до війни, коли нам було зрозуміло, що вона невідворотна, але влада тоді була налаштована на шашлики. Потім і влада, і опозиція спільними зусиллями запевняли Вашингтон в необхідності цієї програми. А остаточно переконав американців героїзм народу України і Збройних Сил.

Ми всі, українці, вразили світ. Кожен з вас, хто зробив бодай щось для боротьби з рашизмом і ті, хто віддали за це своє життя. Завдяки вам вдалося на 180 градусів розвернути позицію Німеччини, яка чути не хотіла про постачання зброї Україні, а вже вчора Бундестаг переважною більшістю проголосував за надання важкої техніки. Завдяки вам перемога стає ближчою.

Попереду важкі тижні, але попереду свято. І воно належатиме всім вам. І про тих, хто дав нам зброю ми, звісно, не забудемо.

Володимир Ар'єв, з ФБ

09.05.2022 р. Президент Джо Байден підписує закон про ленд-ліз для України. Декілька днів раніше його схвалила Палата представників США. Новий закон дозволить більш ефективно надсилати зброю, боєприпаси та обладнання в Україну.
Джерело: «Українська правда»



Блаженніший Святослав: «НАЙБІЛЬШЕ, ЩО ЗАПАМ'ЯТАЛОСЯ, – ЦЕ ОЧІ»

29.04.2022 р.

У програмі «Відкрита Церква» Отець і Глава УГКЦ зокрема сказав: Значення і вагу того, що відбулося і відбувається в Україні і з українцями у цій війні, ми ще будемо осмислювати. Зараз ми проживаємо ці події безпосередньо – у причетності та співпереживанні, у тому, щоб розділити горе і біль, поділитися хлібом і домом, підтримати словом і молитвою.

«Те, що мені пригадується зараз за ці страшні березень і квітень – це дуже багато зустрічей, – ділиться Блаженніший. — Ми, як Церква, постійно були в русі, відвідували наших священників, монахів і монахинь, наших людей у різних обставинах».

Те, що згадує Блаженніший Святослав із цих поїздок і зустрічей – очі людей, яких торкнулася війна. Очі військових, капеланів, волонтерів, біженців, тих, хто пережив окупацію: «Найбільше, що мені запам'яталося – це очі. Пригадую очі наших військових капеланів – змучені, збентежені, але в тих очах було видно ще тоді, на початках, якусь незламність, рішучість. Ні в кого в очах не було страху.

Про що кажуть очі людини під час війни? Про це в перші дні війни розповідали наші хлопці, які зі зброєю в руках захищали наш Патріарший собор і виловлювали на Дніпрі російських диверсантів, які підходили до нього. І наші хлопці казали: «Ми бачили в їхніх очах страх. І це означає, що ми переможемо».

Очі наших військових, які побували в боях. Очі наших поранених хлопців, яких ми відвідували тут, у Київському шпиталі: все, що вони, як один, просили – «Моліться, щоб я якнайшвидше став у стрій». Очі наших волонтерів, зокрема, діточок, які допомагали батькам у логістичних центрах. Очі переселенців, які навіть соромилися так називатися і казали: «Мусимо перечекати і вертаємо додому». Очі наших молільників, які вдень і вночі вдивляються в очі самого Бога і Його любові. В очах усіх цих людей було видно, як день за днем ця перемога, про яку говорили наші оборонці собору вже в перші дні війни, проявляється щоразу ясніше».

Повністю матеріал можна прочитати [тут](#). Джерело: ІР УГКЦ

Харків, 23.04.2022 р. «Роздача гуманітарної допомоги.

Сьогодні роздаємо також пасочки та яйця, а також подарунки дітям від дітей Німеччини.

Щиро дякуємо жертводавцям! Допомогу роздає зокрема владика Василь Тучапець».

Джерело: сторінка у ФБ греко-католицької парафії св. Миколая Чудотворця у Харкові



ВІЙНА СВІТІВ

30.04.2022 р.



«На питання коли почнеться Третя світова?» завжди відповідаю: вже триває. Попри те, що поки тільки на території України. Але вже насправді за участі багатьох держав і народів. Її результати вплинуть і вже впливають на процеси на всій планеті. Та це не лише світова війна, але й війна світів. Принципово різних систем цінностей, уявлень про життя, поглядів на минуле та майбутнє.

«Рускій мір» авторитарний, сповнений зневаги до демократії, закритий, побудований на ненависті та заздрості до всього іншого, байдужий навіть до своїх.

Йому протистоять українці, основою менталітету яких є свобода, тому їх суспільні моделі завжди були і будуть демократичними. Українці, які здатні у критичні моменти до ефективної співпраці та солідарності, які своїх не кидають.

Але те, що вирізняє нас від росіян не просто основи нашої національної ідентичності. Це риси, притаманні західній цивілізації побудованій на фундаменті свободи і здатності до співпраці. Те, що робить нас невід'ємною частиною Заходу, вільного світу, який є антиподом «русского міра». Тому це війна світів.

P.S. Колись так назву книжку про цю війну.

Володимир В'ятрович, з ФБ

Олег Шупляк, «Спецоперація "ЧорноЗем"»



Ярослав Грицак: УКРАЇНА СТАНЕ НОВИМ ЦЕНТРАЛЬНОЄВРОПЕЙСЬКИМ ТИГРОМ

01.05.2022 р.

«Плани путіна щодо України були розроблені задовго до 2014 року, у 2008 році, одразу після його війни з Грузією. Захід повів себе тоді ганебно, по суті умовив Грузію здатися. Для путіна це був сигнал, що Захід слабкий і не здатний йому опиратися», – Ярослав Грицак, історик, професор УКУ.

Спочатку автори Севгіль Мусаєва, Алім Алієв планували це інтерв'ю до річниці кримського спротиву – 26 лютого, але із зрозумілих причин воно так і не було опубліковане. Вдруге вони зустрілись із Ярославом Грицаком вже у Львові після усього побаченого в Бучі, Бородянці та новин з заблокованого росіянами Маріуполя.

22.04.2022 р., Буча. «Моя людина повернулася».

Джерело: сайт Збройних сил України; euagenda.eu; світлина: Владислав Мусянко



Світлина: «Укрінформ»



У цій розмові історик розмірковує про те, як називатиметься нинішня війна у шкільних програмах майбутнього, як вилікувати росію та про помилки Європи.

Ділимося кількома тезами із вами:

- Історія Європи – це суцільна криза. Це є криза за кризою. Зрештою, як й історія росії чи Китаю. Але на відміну від російських чи китайських, кожна європейська криза закінчується розв'язкою, яка задає новий напрямок у світі.

Ця криза відрізняється тим, що Україна нарешті стала частиною цієї розв'язки. Раніше Україну виносили за дужки – вона належала до російської сфери, і Захід не міг чи не хотів нею займатися. Тепер справа виглядає цілковито інакше.

- Українська армія відрізняється від російської ініціативністю і гнучкістю. У російській ж рішення, яке на фронті міг би приймати молодший офіцер, залежить від волі генерала. Тим, зокрема, пояснюють таке порівняно високе число загиблих російських генералів. Вони повинні виїжджати на лінію фронту, щоб рішати проблеми.
- Я вірю, що Україна стане новим центральноєвропейським тигром. Вона стане лідером у великому регіоні між Балтійським і Чорним морем. Думаю, що жодна держава (може крім Польщі) не зможе зрівнятися щодо її впливу та статусу.
- Німеччину денацифікували, а росію треба дерусифікувати. В сенсі, щоб росія перестала бути великою «Руссю», забула усі розмови про «русській мір» й росію як окрему цивілізацію, а стала нарешті нормальною країною.

Росію треба буде демілітаризувати і має бути питання контролю над ядерною кнопкою. Знімати санкції тільки взамін за певні кроки з боку росії. Це шантаж, але це нормально, тому що йдеться про роззброєння агресора.

Джерело: сайт УКУ; повністю інтерв'ю читайте [тут](#)



НОВИНИ Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

ДУШПАСТИРСЬКІ ВІДВІДИНИ У СТОКГОЛЬМІ

02.05.2022 р.

Три дні перших душпастирських відвідин у Стокгольмі були дуже інтенсивними. Молебень до Пр. Богородиці, зустріч з дітьми в катехитичній школі, Св. Літургія в наповненій по вінця церкві, участь в освяченні храму Сирійської Католицької Церкви Антіохійського патріархату, спілкування з кардиналом Андерсом Арбореліусом, відвідини Посольства України і врешті подяка за підтримку України в місцевому Карітасі, – все це залишило в серці незабутні і глибокі враження.

Щиро дякую о. Андрієві Мельничуку за зразкове служіння, добродійці Наталі – за гостинність, а всім парафіянам та українцям в Королівстві Швеція від душі бажаю щедрого Божого благословення!

Владика Богдан Дзюрах, з персональної сторінки у ФБ



«Я ДУМАВ, ЩО ПОБАЧУ В УКРАЇНІ ДЕПРЕСІЮ, А ЗУСТРІВ ТУТ ЖИТТЄСТІЙКІСТЬ ТА НАДІЮ», – архієпископ Нью-Йорка Тімоті Долан

02.05.2022 р.

«Я думав, що приїду в Україну і побачу велике пригнічення, депресію. Так, я бачу сум і біль через війну і я пригнічений цим, але я захоплений життєстійкістю, надією і солідарністю українців», – архієпископ Нью-Йорка, американський кардинал Католицької Церкви Тімоті Долан сьогодні, 2-го травня, відвідав Український католицький університет.

Ділячись враження про свій візит до УКУ, кардинал Долан зазначив: «Я бачу українців, які приймають переселенців. Я бачу українців, які віддають свої кімнати і будинки для тих, котрі втратили власні домівки, як-от тут, в Українському католицькому університеті. Я бачу українців, які волонтерять і працюють над постачанням води, ліків, їжі. Я бачу людей, які є патріотами. Я бачу українців, які не дозволяють злу сказати останнє слово. Життя переможе темряву. Життя переможе смерть. В Україні немає депресії, тут є надія. Я почуваюся підбадьореним, будучи тут, в Україні», – наголосив архієпископ Нью-Йорка.

На запитання, що б кардинал хотів найперше сказати американцям про ситуацію в Україні, він відповів: «Куди б я не пішов, українці говорять мені: «Подякуйте американцям за їхню любов та підтримку». Я обов'язково передам їм це повідомлення і перекажу велику вдячність від українців американському народові».

Проректор УКУ з питань призначення та місії Мирослав Маринович представив архієпископу «Меморандум про потреби України»



Проректор УКУ з питань призначення та місії Мирослав Маринович представив його Високопреосвященству «Меморандум про потреби України». За словами Мирослава Мариновича, сьогодні Україна бореться не лише з російськими загарбниками, які застосовують важку артилерію на території нашої країни, а й з путінською пропагандою, що провокує у суспільстві дезінформацію і породжує нездатність відрізнити правду від брехні. Відтак, за словами проректора, існує ризик, що рішення урядів чи релігійних організацій, можуть бути засновані на викривленій інформації, яку росія заздалегідь підготувала. Такі рішення можуть бути шкідливими та небезпечними для українців, оскільки вони не ґрунтуються на правдивій інформації і не відповідають реальній ситуації.

«Ми, українці, вважаємо, що в час російсько-української війни, навіть Церкви стали жертвами викривленої чи неповної інформації. Та попри те, ми покладаємо на Церкву великі сподівання, адже вона може і повинна бути ефективним ліком від цієї хвороби, займаючи потужну позицію на стороні правди. Бо справжній діалог можливий лише в правді – заради правди, а не коштом правди. Якщо такий діалог приховуватиме правду, то він буде беззмістовним. А тому справжнє примирення можливе лише в правді», – наголосив Мирослав Маринович.

Проректор також зазначив, що між Ватиканом та українцями зараз є багато непорозумінь. Відчайдушні заклики українців іноді неправильно розуміють, а символічні жести Ватикану – неправильно інтерпретують. «Однак є простий спосіб вилікувати будь-яку комунікаційну кризу – потрібно лише помножити канали комунікації, аби доносити правду. Будь ласка, допоможіть нам у цьому», – закликав правозахисник.

У подарунок від спільноти УКУ кардинал Тімоті Долан отримав консерву-термоаккумулятор. Це спеціальні «обігрівачі», які з початком війни студенти УКУ виготовляють спільно з «Львівською свічковою мануфактурою» для наших військових, аби вони могли зігрітися на фронті.

Джерело: сайт УКУ. Повністю статтю читайте за [посиланням](#)

З ВИСТУПУ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРА ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ В УКРАЇНСЬКОМУ ПАРЛАМЕНТІ

03.05.2022 р.



Борис Джонсон у зверненні до Українського парламенту:

Щодня бомби і ракети б'ють по мирних людях України. Путін продовжує свою гротескно незаконну кампанію, здійснює військові злочини. Ми зробимо все можливе щоб зафіксувати всі військові злочини.

Я маю один меседж сьогодні: Україна переможе! Я був в Києві, я бачив жертвовність українців заради захисту України. Кремль фундаментально прорахувався. Московська пропаганда зазнала поразки. Всі військові експерти, які казали що Україна зазнає поразки – були неправі. Ви підтвердили стару приказку: головне не розмір в бою, а здатність битися і воля до перемоги!

Те, що робить путін – це реклама демократії, це стимул до об'єднання усіх цивілізованих країн проти диктатури.

У 2014 ми були дуже повільні у нашій реакції на злочинні дії Кремля, ми не спромоглися одразу вдарити санкціями. Але сьогодні українці кують самі свою долю. І ми горді бути вашими друзями.

Джерело: сторінка у ФБ депутатки Софії Федини

НАДЗВИЧАЙНО ВИСОКА СИЛА ДУХУ

03.05.2022 р.

Військовий капелан отець Андрій духовно підтримує бійців 128-ої Закарпатської бригади вже понад 3 роки. Як розповідає, на фронті він спілкується з військовослужбовцями на духовні теми, розраджує чи підтримує їх у тяжку хвилину, а також, щоб відзначити на належному рівні великі християнські свята.

«Закарпатський легіон» – багатонаціональна бригада, тут служать представники різних конфесій, але це не є перешкодою ні для мене, ні для військових. У наших розмовах я передаю загальні християнські цінності, заохочую хлопців до богослужіння. Недавно, наприклад, ми відзначали Великдень, і мені приємно було бачити, що багато бійців перед святом прийшли на сповідь і прийняли святу таїну Євхаристії», – додає о. Андрій.

Капелан розповідає, що був вражений, коли не побачив у очах військових розчарування чи зневіри, тільки високу силу духу! Незвично було бачити поряд лозові кошики цивільних людей і шоломи наших військових із пасочками.

«Це поєднання символічне для нашого часу – військові тримають мирне небо над українцями, захищають їх від ворога. Я постійно молюся, щоб наші хлопці були відважними, сміливими на війні і з Божою поміччю після перемоги повернулися додому, до своїх родин», – підсумовує військовий капелан.

Джерело: mukachevo.net



РОСІЯНИ РУЙНУЮТЬ ЗАКЛАДИ ОСВІТИ

03.05.2022 р.

1556 закладів освіти постраждали від бомбардувань та обстрілів. 102 з них зруйновано повністю.

Агресор стверджує, що наносить удари виключно по військових об'єктах нашої країни. Міністерство освіти і науки збило численні факти та аргументи, які спростовують це твердження: російські війська руйнують школи та університети, дитсадки і дитячі будинки.

Нещодавно згорів вщент один з найкращих освітніх закладів Луганщини – Лисичанська гімназія (якраз вона на світлинах). «Була побудована більше 100 років тому бельгійцями. Входила до топ-100 кращих шкіл країни. Витримала дві світові війни та бій за місто в 2014-у, але згоріла через тварин без цінностей в 2022 році», – розповіла випускниця Яна Гончаренко.

У результаті прицільного обстрілу в гімназії зайнялася пожежа. Вогонь повністю знищив будівлю, яка входить до ансамблю Бельгійської архітектурної спадщини Лисичанська, повідомив голова ОВА Сергій Гайдай.

Російські війська знищують все, що несе в собі знання, освіту, культуру і плекає нашу ідентичність. Захоплюючи українські міста, в першу чергу змінюють освітню програму в навчальних закладах на російсько-пропагандистську, захоплюють вчителів, керівників навчальних закладів, спалюють книги українських авторів, а найстрашніше – вбивають українців, бо вони українці.

Джерело: сайт УКУ



КОРОТКА ІСТОРІЯ УГКЦ

04.05.2022 р.

Коротку історію Української Греко-Католицької Церкви «The Ukrainian Greek-Catholic Church. A Short History» видали англійською мовою. Її автором є науковий співробітник Інституту історії Церкви і викладач УКУ Анатолій Бабинський.

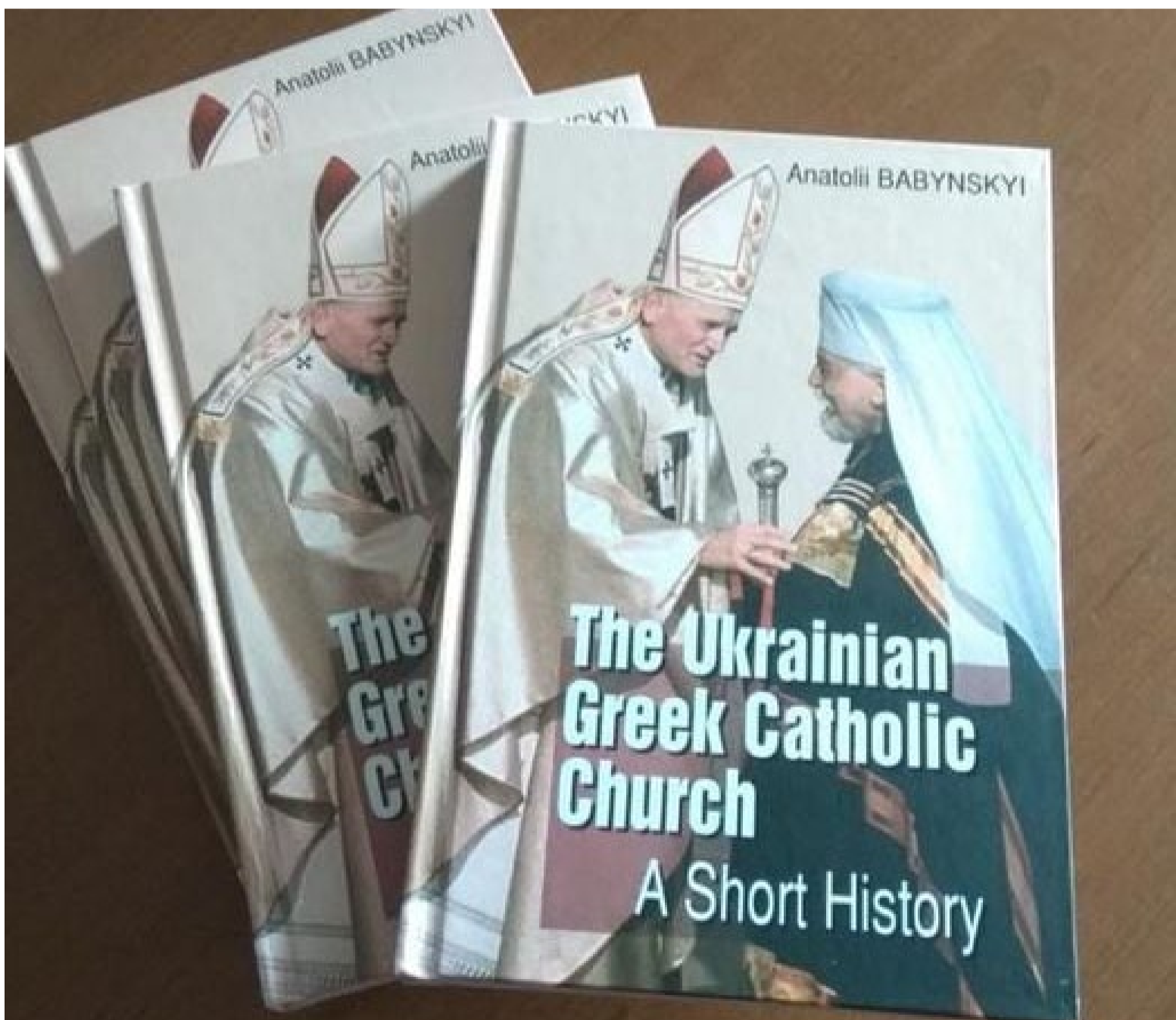
Популярне видання стисло та у доступній формі описує історію Української Греко-Католицької Церкви від початків християнства на території України до сьогоднішнього дня. Книжка написана в стилі «просто про складне», щоб той, хто мало знайомий з історичним шляхом українських греко-католиків, зміг охопити цілісну картину перебігу подій за досить короткий час.

«Часто кажуть, що УГКЦ бере свій початок з Берестейської унії. Натомість Анатолій Бабинський у цьому виданні подає цілісний розвиток християнства від хрещення аж до сьогоднішнього дня з акцентом на УГКЦ. Багато людей і в Україні, і у світі ідентифікують себе з цією Церквою та хочуть знати про її витоки, важливих постатей, історичні віхи тощо», – каже Олег Турій, директора Інституту історії Церкви.

Більше про книгу можна прочитати за [посиланням](#).

Книгу можна замовити на [сайті](#) видавництва.

Джерело: сайт УКУ



Владика Богдан Дзюрах про споконвічне світло

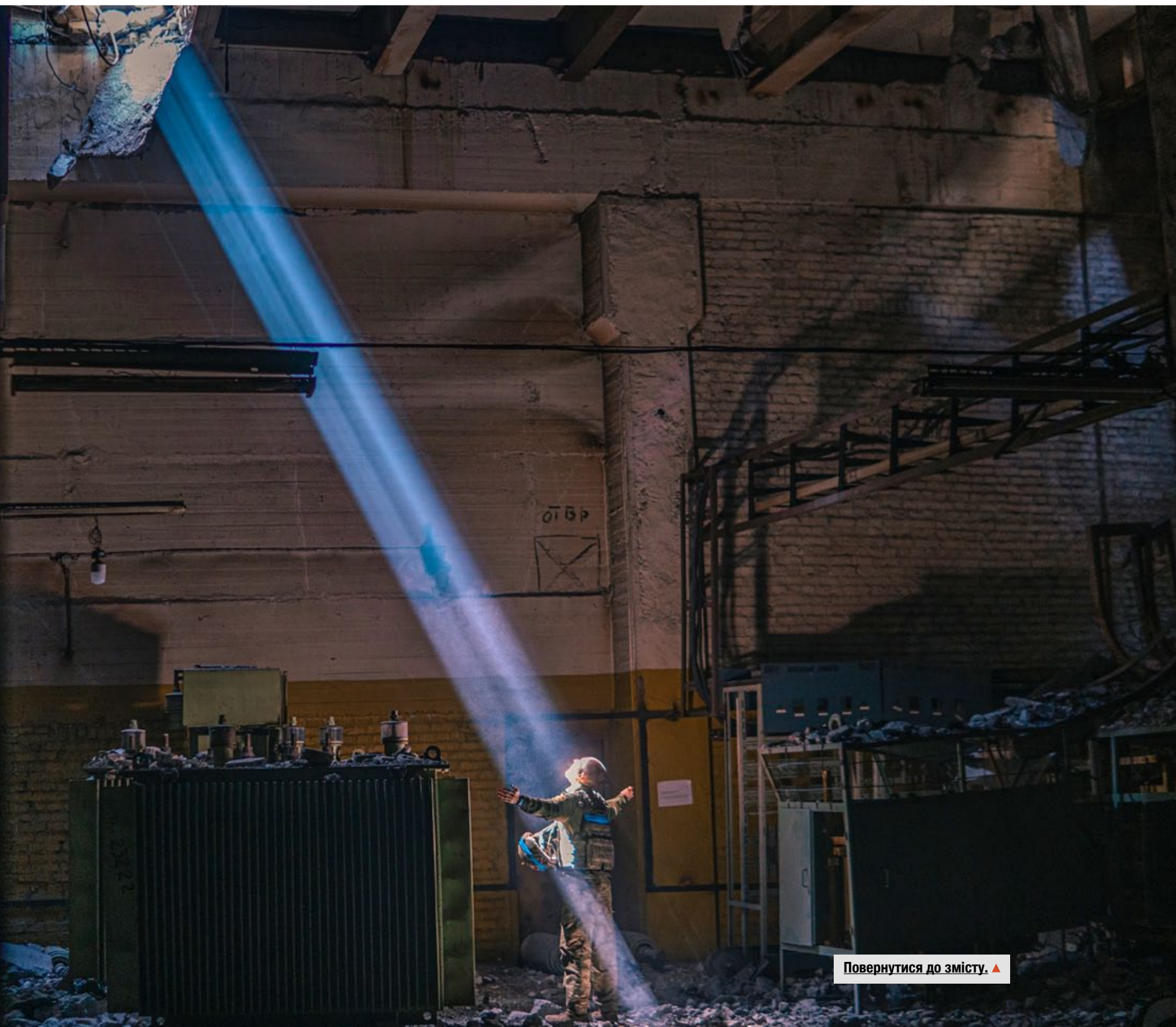
(із серії [#СловоНаДорогу](#))

04.05.2022 р.

Коли вони ще промовляли до народу, надійшли священники, наставник храму й садукеї, незадоволені тим, що вони народ навчають та звіщають в Ісусі воскресіння мертвих, і наклали на них руки та й кинули їх у в'язницю аж до ранку... І покликавши їх, наказали, щоб вони ні слова не говорили, ані не навчали іменем Ісуса. Та Петро і Йоан сказали їм у відповідь: *«Чи воно справедливо перед Богом вас більше слухати, ніж Бога, – розсудіть! Не можемо бо ми не говорити про те, що самі бачили та чули»* (Діяння 4, 1–2. 18–20).

Їх заарештували за те, що вони свідчили правду. Темрява не може стерпіти світла поруч зі собою. Вона намагається поглинути це світло, затьмарити його, не гребуючи жодними засобами і методами. Але світло правди несе

«Воїн світла». 16.05.2022 р. захисник Маріуполя Дмитро Козацький на псевдо [«Орест»](#) опублікував у *Twitter* світлину з оточеної ворогом «Азовсталі». Джерело: [Тексти.org.ua](#)



у собі відблиск вічного світла Божої Істини, тому, навіть у в'язниці, у полоні і у казематах це світло світить і дивує та навіть осліплює своєю ясністю ворогів.

Наші захисники несуть у собі світло любови і добра. Тому їх так жорстоко і безжально ненавидить окупант. Але ворожі сили не здолають світла Божого. Навпаки, це світло невблаганно розвіє пільму гріха і пекельну злобу ворогів і принесе на нашу землю відновлення і відродження. Це неминуче станеться! Ніхто і ніщо не може зупинити цього пасхального походу світла Христа Воскреслого: так як тоді ані римська окупаційна влада, ані нечестивий Синедрион не могли перешкодити здійсненню Божих планів, так буде і тепер: останнє слово в нашій борні буде за Істиною, за Любов'ю, за Добром.

Той, хто відкрив у собі це світло, хто допустив це світло до свого життя, відчуває на глибинному рівні впевненість у перемозі. Не тому, що ми такі хороші і сильні (хоч ми з усіх наших людських сил і щиро намагаємося такими бути), а передовсім тому, що Бог є самою Добротою і самою Всемогутністю. Якщо ми залишати-мемося з'єднаними з Богом у вірі і любові, Він буде перемагати через нас і в нас. Це теж відчувають наші захисники на фронтах, то ж не випадково просять увесь час про наші молитви за них.

Пригадую собі історію з Майдану: коли розпочалися криваві побоїща проти мирних людей і впали перші жертви, один 50-річний чоловік вийшов на барикади, підніс руки до неба і вигукнув: *«Смерті немає, бо Ісус переміг смерть! Я раніше так цього не розумів. Тут, на Майдані, я це усвідомив і збагнув. І я бажаю, щоб і над усіма людьми, навіть над ворогами, Бог розпростер свою благодать, так як Він кріпить нас, українців, Своєю благодаттю».*

Так бачити дійсність навколо себе, так молитися за ворогів може лише людина, серця якої доторкнувся і серце якої перемінив своєю силою і своїм світлом Божий Дух. Така людина каже разом з апостолами: *«Ми не можемо не говорити і не свідчити про те, що самі бачили і чули!».* Вона – справжній свідок Христа Воскреслого у світі.

О Господи наш і Боже, пошли у кожную українську душу Своє споконвічне світло! Скріпи нас всіх Твоєю благодаттю, дай нам назавжди залишитися синами світла і дня, знаком і знаряддям Твоєї перемоги над темрявою ненависті, агресії і злоби! Пречиста Богородице, Мати українського краю, покрій і захисти нас всіх Твоїм небесним омофором!

Владика Богдан Дзюрах, з ФБ

ЦЕ ТОТАЛЬНА ВІЙНА – ВІЙНА ПРОТИ НАС УСІХ

04.05.2022 р.



Учора перша ворожа ракета прилетіла на Закарпаття. Багатьох тут ця подія водночас заскочила зненацька і здивувала, збентежила і налякала. Простодушні люди думали, що тут за горами вдасться пересидіти в безпеці і війна нас не зачепить.

O sancta simplicitas! Ця наївність дитяча, але її можна зрозуміти: людська психіка налаштована так, щоб вірити в самозбереження, тому люди підсвідомо схильні вигадувати собі різні пояснення, чому саме їх «пронесе» й біда обійде стороною.

Мовляв, через наші гори ракети пролетіти не можуть, у нас тут кордон з НАТО, тому путін буде боятися гатити сюди, Орбан домовився про «безпеку» для Закарпаття та ще десятки дурних причин. Це не просто збірка жартів, а повна маячня!

Вперше від початку широкомасштабної війни Росії проти України російська ракета прилетіла на Закарпаття. Влучила у залізничну підстанцію селища Воловець у Карпатах.
Текст ВВС; світлина Сергія Худака /glavcom.ua/



Тому ракета, крім очевидної шкоди, дасть і позитивний наслідок. Вона розбудить людей і мобілізує їх до опору. На прикладі Закарпаття кожен має зрозуміти: пересидіти не вдасться! Не вийде десь переховатися, продовжувати звичне життя й планувати собі «шашлики на травневі».

Бо це тотальна війна – війна проти нас усіх, війна на знищення. І для перемоги кожен мусить взяти на себе певний тягар – вдягнути військову форму, прийняти біженців, поділитися заощадженнями, виділити частину свого часу для волонтерату. У тотальній війні кожен на свій лад має включитися в опір!

Так що не будьте як Закарпаття – не вірте в солодкий сон про розслаблене й спокійне життя десь за горами! Війна прийде за вами, бо Путін хоче вбити нас усіх. Щоб вижити – мобілізуватися має кожен. І бажано вже, а не після удару перших ракет.

Прокидайтеся і ставайте в стрій! Слава Україні!

Андрій Любка, з персональної сторінки у ФБ

ІНТЕРВ'Ю ПАПИ – ЗРАДА ЧИ ПЕРЕМОГА?

04.05.2022 р.

Папа дійшов до такої точки, яку можна охарактеризувати як безвихідь. «Він сподівався, що його різні дипломатичні жести, кроки дадуть якийсь результат. З останнього його інтерв'ю виглядає, що все зроблене ним не дало жодного результату», – Анатолій Бабинський.

Про що йдеться в останньому інтерв'ю Папи щодо України – дивіться у розмові CREDO з Анатолієм Бабинським, доктором філософії, релігієзнавцем, співробітником Інституту Історії Церкви і викладачем УКУ.

Ділимося кількома тезами із вами:

- Святий Престол вже давно говорить про те, що гонитва озброєнь лише приближує можливість конфліктів, найкраще, аби всі країни відмовились від зброї. Тут нічого такого екстраординарного. Щодо постачання зброї – він розпочинає відповідь на це питання з власних сумнівів. Занадто просто робити висновок, що він проти постачання зброї.
- Ми повинні продовжувати доносити папі правду про ці події, що це не вперше росія намагається нас знищити, що ще задовго до заснування НАТО росія намагається знищити Україну.
- У різних людей у Ватикані є різні уявлення про те, як влаштований світ та яке місце у цьому світі України. З точки зору Ватикану, ми досить молода держава. Варто розуміти, що дуже багато європейців вчилися в університетах, де їм викладали, що все, що закінчується на кордоні з Польщею – це росія. Аби все це переламати, нам потрібен час. Зараз є вікно можливостей, коли ми маємо говорити про себе для цілого світу. Саме тепер ми з'явилися на мапі дуже яскраво.

Повний запис розмови можна переглянути за [посиланням](#)

[Інтерв'ю Папи](#)

Джерело: сайт УКУ



ДІАСПОРА РАЗОМ З УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ

Ікона Пресвятої Богородиці, покровительки українського народу і українських воїнів, в українській церкві св. Андрія в м. Блумінгдейл, штат Іллінойс, США.

Українська діаспора разом з українським народом на Батьківщині молиться за наших хоробрих захисників, які нині самовіддано і героїчно боряться з російськими окупантами, а також згадує подвиг всіх, хто віддав життя за Україну – від давніх часів до сьогоднішньої війни.

Джерело: Diaspora.ua;

світлина: *St. Andrew Ukrainian Orthodox Cathedral – Orthodox Church Of Ukraine*



XI

ВЛАДИКА БОГДАН ДЗЮРАХ: ЗАХІДНІ ПОЛІТИКИ НАРЕШТІ ВТРАТИЛИ СВОЇ ІЛЮЗІЇ ЩОДО ПУТІНА, УКРАЇНЦІ ПЛАТЯТЬ ЗА ЦЕ ДУЖЕ ВИСОКУ ЦІНУ

04.05.2022 р.



Владика Богдан Дзюрах, апостольський екзарх для українців візантійського обряду у Німеччині та країнах Скандинавії, наголошує, що це війна не Росії проти України, а війна проти демократичного суспільства та його цінностей. Натомість, основна мета Путіна – це знищення України як держави і як нації.

Перебуваючи із душпастирським візитом у Норвегії впродовж 8–11 квітня, владика Богдан Дзюрах мав нагоду поспілкуватися

із тамтешніми журналістами та поділитися своїм баченням війни Російської Федерації проти України.

Перш за все, апостольський екзарх підкреслив, що українці сьогодні борються за власне існування. Він продемонстрував своїм співрозмовникам статтю американського історика та письменника Тімоті Снайдер із назвою «Посібник Росії з геноциду». У ній він чітко пояснює бажання Росії знищити українців та способи, якими це можна зробити.

Стаття основана на публікації російського прес-агентства «РІА Новості» від 03 квітня. «Зокрема там йдеться про "нацистів", якими є "більшість населення", понад 20 мільйонів людей, і тому їх треба вбити або відправити в "трудові табори", оскільки вони не люблять Росію. Тих, хто залишиться, перекваліфікують, а дітей виховують росіянами. "Україна" як назва і країна мають бути знищені назавжди».

Саме тому, за словами владика Богдана, йдеться про знищення України. «Міжнародне співтовариство ввело себе в глибоку оману, вважаючи, що воно може вести бізнес і співпрацювати з Путіним. У нього весь час був основний план. Його мета – знищити Україну як державу і націю».

«11.05.2022 р. Київщина, с. Мощун. Лелеки повернулись додому і звили гніздо. Бо світло завжди перемаже темряву, а життя перемаже смерть!» Текст: Олег Синютка, з ФБ; світлина: Daniel Berehulak для *The New York Times*



Водночас не варто забувати й про загрозу демократії, проти якої воюють тоталітарні режими. «Це не війна Росії проти України. Це війна, в якій тоталітарна держава атакує все демократичне, міжнародне співтовариство і цінності, на яких воно ґрунтується: верховенство права, людська гідність, права людини, свобода слова, віровизнання, право людей на самовизначення. Це основні цінності Європи, заради яких Європа так багато жертвувала протягом всієї історії. Путін створює загрозу впорядкованій міжнародній спільноті. Він хоче зруйнувати світовий порядок, і Україна зараз на передовій боротьби за європейські цінності, свободу та мир», – каже владика Богдан.

Єпископ Богдан вважає, що частково пояснення такого роду війни може полягати в тому, що Росія ніколи не виступала проти комуністичної спадщини.

«Європа десятиліттями позбувалася нацистської спадщини та звільнялася від неї, а Росія так і не була "декомунізована". Країна ніколи не виступала проти комуністичної спадщини, ідеології, яка правила нею понад 70 років. Питання таке: що комуністична ідеологія насправді зробила з людяністю у країні? Бо якщо *залізна завіса* падає, ви не стаєте автоматично демократом за одну ніч».

Він зазначає, що, на відміну від Росії, Україна пройшла кілька демократичних процесів. І він запитує, де був Захід після цього, як Росія анексувала Крим у 2014 році, та коли відбулася криза в Україні через сепаратистське повстання на Донбасі та Луганську, і коли 1,7 мільйона людей нараз стали внутрішньо переселеними особами в Україні?

Натомість світ поставився до цих дій Путіна наївно – побудував «Північний потік-1», продовжував вести бізнес-справи із російськими олігархами та владою, не сприйняв сигнали з виступу Путіна на конференції з безпеки в Мюнхені в лютому 2007 року, коли він представив свої плани та свій власний погляд на міжнародну безпеку. «Тепер, нарешті, західні політики втратили всі ілюзії щодо Путіна. Ми, українці, платимо за це дуже високу ціну», – наголошує владика Богдан.

Однак, за словами владики Богдана, ми таки відчуваємо, що у цій війні ми не самотні. «Але хочу наголосити, що ми не дозволили тривозі нас перемогти. Вісім років ми живемо у стані війни. Ми, мабуть, відчували, що нам ніхто не допоможе – крім Бога та наших власних сил. Коли ми нарешті отримуємо міжнародну допомогу, надія зростає, і ми відчуваємо, що світ на нашому боці».

«Саме зараз ми відчуваємо, що нас підтримує благодать Божа та міжнародна спільнота. "Рай – це спільнота, пекло – самотність". Останнє слово завжди буде за Христом».

**Пресслужба Апостольського екзархату у Німеччині та Скандинавії.
Докладніше на цю тему за [посиланням](#)**

ПОЇЗДАМИ УКРЗАЛІЗНИЦІ ЕВАКУЙОВАНО ПОНАД 100 ТИСЯЧ ТВАРИН

05.05.2022 р.

За час великої війни пасажирськими поїздами Укрзалізниці було евакуйовано 102500 тварин. Найбільш частими пасажирами евакуаційних рейсів продовжують бути собаки та коти, зокрема залізничникам добре відомий випадок евакуації маріупольської родини з 5 дітьми та 9 собаками на початку березня.



Серед перевезених у вагонах тварин відзначаємо домашніх лисиць та свинок, ігуан, удавів, єнотів, ласиць (вони ж «ласки»), тхорів та нірок, каченят, равликів, черепашок та акваріумних рибок на будь-який смак. Українці не полишають тих, кого люблять.

Джерело: «Укрінформ»



КОЛОНІАЛЬНА ОСВІТА

06.05.2022 р.



- Колоніальна освіта – це коли ти з піною біля роту вбиваєшся за пам'ятники Булгакову, Толстому, Достоевському, а прізвища Хвильовий, Курбас, Підмогильний, Зеров, Плужник навіть не чув. Ну, може чув, але хто вони, що робили, чим відомі – хто зна.

- Це коли плутаєшся і час від часу розповідаєш про «велику вітчизняну», бо саме ця назва намертво вклеєна в мозок, а перед тим, як виправити себе і промовити «Друга світова», робиш паузу, згадуючи.

- Це коли кажеш «Прибалтика», «Киргизія», «Молдавія» замість – країни Балтії, Киргизстан, Молдова. Це коли вперше, і зовсім недавно почув географічну назву Сандармох, і поки не загуглив, що то таке і з чим його їдять. Або не чув. І нічого про той Сандармох не знаєш.

Невідомо точно, скільки було репресовано української інтелігенції у часи сталінських репресій періоду Розстріляного відродження. Деякі дані свідчать про знищення близько 30 000 осіб.

Російські окупанти знищують україномовні дороговкази у мариупольському районі.
Джерело: «Українська правда», світлина міськради



Тридцять тисяч, вдумайтеся в цю страшну цифру! Було страчено цвіт української нації. Письменники, художники, лірники, кобзарі (розстріляного з'їзду кобзарів не було, то легенда, але це не заважало нищити кобзарів по всій країні), кінематографісти, режисери, актори, драматурги, журналісти, публіцисти, перекладачі, літературознавці, сценаристи...

В 1930 році друкувалися 259 українських письменників, а вже після 1938 року – лише 36! Із 223 письменників – 192 були репресованими (розстріляними чи засланими в табори з можливим подальшим розстрілом чи смертю), 16 – зникли безвісти, 8 – вчинили самогубство.

Тому ми так тяжко виповзаємо з оцього, колоніального. Тому в моїй Одесі до останнього слухали і захоплювалися Биковим. Мліли від інтерв'ю Ксюші Собчак і Дудя. Розповідали про охеренну цінність пам'ятника Катерині II. Хоча чому в минулому часі? І досі так. У нашому місті все ще тривають пошуки «хороших росіян».

Он які баталії розгортаються з приводу пам'ятників колонізаторам. «*Не трогайте русскую культуру, она ни в чём не виновата!*» Винна. Тому що мовчала. Потурала. Сприймала. Толерувала. Відключала мозок і серце. Йшла на заклання і при цьому славилася Сталіна і його приспівників-вбивць. [...]

Вони нам влаштували не лише геноцид, а і етноцид, і лінгвоцид. Вони знищували нашу ідентичність і культуру. Вони зіштовхували нас зсередини, рвали наші зв'язки і намагалися створити «єдиний радянський народ». У нас відбирали мову, історичну пам'ять, культуру, самосвідомість. Найбільше зусиль під час етноциду спрямовується саме на знищення національної мови.

І зараз вони для нас хочуть те ж саме. Тому і замінюють в першу чергу таблички з назвами у наших окупованих містах. Тому і палять підручники і ввозять свої. А наші військові, звільняючи села і містечка на сході, розмовляють з дітьми українською мовою. Щоб не боялися. Щоб впізнавали своїх. Бо мова має значення. Бо за мову вбивали і вбивають.

Тому не має бути жодної толерантності. Ні до російської Церкви, ні до пам'ятників умовним булгаковим (в музеї перемістити, з відповідними табличками і поясненнями), ні до російської мови в освітніх, культурних, державних закладах.

Зараз це вже не питання дискусій. А питання хто і кого. І нам треба не просто вижити. А і перемогти. На всіх фронтах. Іншого часу не буде.

Зоя Казанжи, з ФБ

Чернігів, 04.2022 р. Світлина: Євген Завгородний /Українська вулична фотографія/



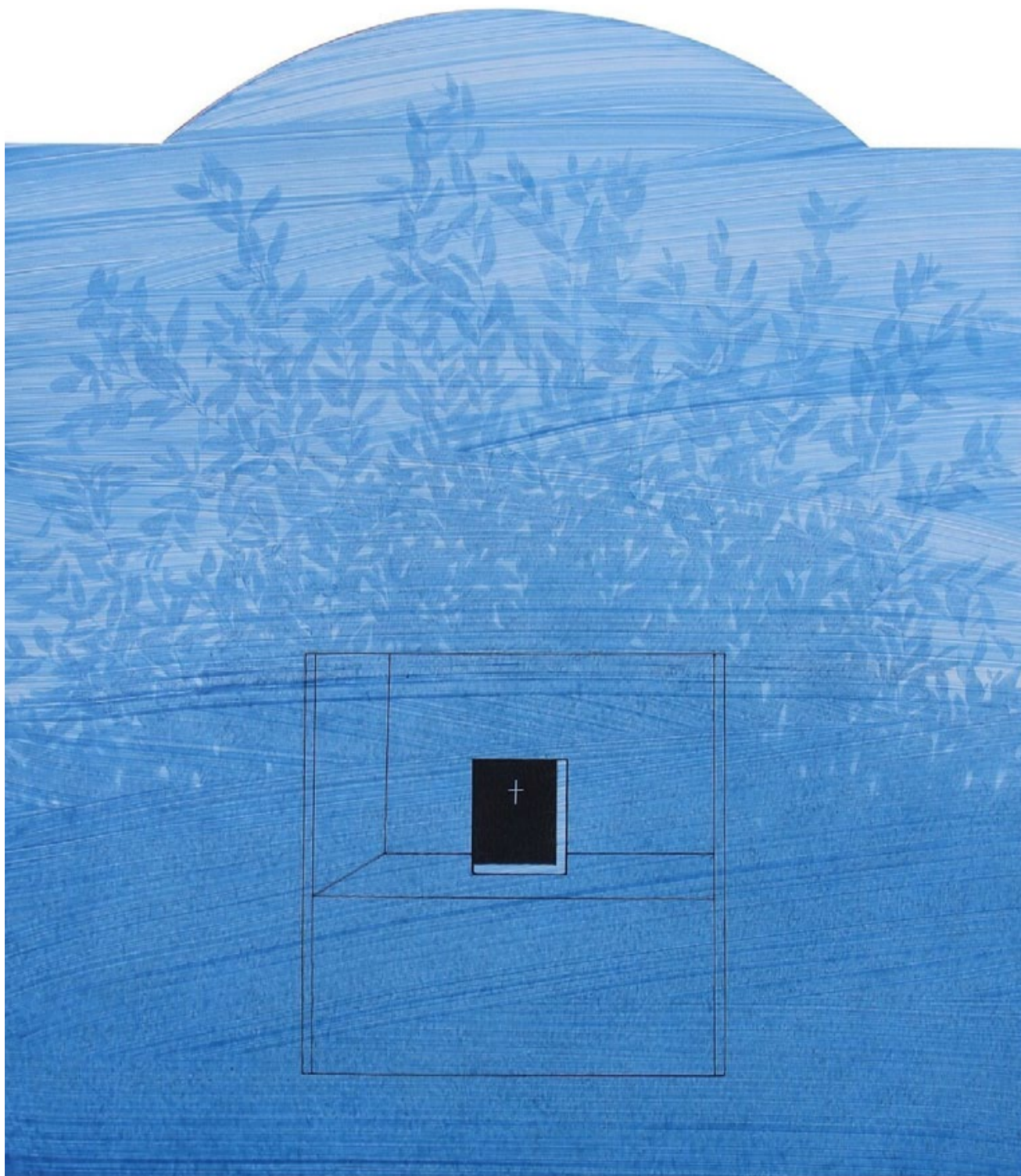
МОЛИТВА І ТРУД

06.05.2022 р.

У своєму земному житті ми усвідомлюємо: аби чогось досягти, мусимо неабияк працювати. Щоб здобути знання, щоб збудувати будинок, щоб досягти якогось професійного рівня, завжди потрібно докладати зусиль. Але коли йдеться про життя духовне, то нам здається, що все має бути легко. Помолився вранці – і відразу все вирішилося, прийшов до церкви, посповідався, запричащався – і все стало на свої місця. До всього земного потрібно докласти праці, а до духовного поступу, певно, ще більше, аніж до матеріального.

У народі кажуть, що молитва і труд все перетруть, тобто потрібні зусилля, а через молитву Господь посилає нам свою допомогу. Звичайно, Бог може змінити нас в один момент, бо для Нього нема нічого неможливого, але ми до цього не здатні, і тому до Царства небесного треба йти, докладаючи зусиль, крок за кроком. Ісус сказав нам, що здобувати небесне Царство треба нашими зусиллями, тож трудімося – і дасться нам.

Владика Венедикт Алексійчук, з ФБ



▲ Катерина Кузів, «Престол Божий».
Джерело: iconart-gallery.com

КІЛЬКІСТЬ ЦИВІЛЬНИХ ЖЕРТВ В УКРАЇНІ У ДЕСЯТКИ РАЗІВ ПЕРЕВИЩУЄ ВІЙСЬКОВІ – ШМИГАЛЬ

06.05.2022 р.

Унаслідок війни, яку росія розв'язала проти України, кількість цивільних жертв у десятки разів перевищує військові жертви; це справжній геноцид. Про це заявив Прем'єр-міністр Денис Шмигаль в інтерв'ю журналістам польського суспільного мовника TVP.

«Величезна кількість трагічних подій відбувається сьогодні в Україні. Це фактично війна проти українського народу, це війна проти демократичного світу. Кількість цивільних жертв у десятки разів перебільшує військові жертви. Це означає, що це воєнні злочини, що це злочини проти людяності, це геноцид проти українців», – наголосив Шмигаль. [...]

Джерело: «Укрінформ»



▲
Сергій, батько Іллі, плаче над тілом сина у пологовому будинку, переобладнаному під медичне відділення в Маріуполі, друга половина березня 2022 р.
Джерело: *The Guardian*; світлина: Євген Малолетка /AP/

УКРАЇНСЬКА ІКОНА СВІДЧИТЬ У НІМЕЧЧИНІ ПРО СТРАЖДАННЯ І СИЛУ ДУХА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

07.05.2022 р.

У суботу, 07 травня 2022 року, у храмі Святого Йосифа у місті Гюрт, поблизу Кьольну (Німеччина) відкрилася виставка сучасної української ікони «Емоції».

На виставці представлені роботи сучасних українських митців-іконописців Уляни Томкевич, Уляни Креховець, Катерини Кузів, Івана Дашка, Ольга Кравченко, Катерини Шадріної, Романа Зілінка, Христини Квик, Марії Легінович, Оксани Адрущенко, Костя Марковича, Ольги Ковтун, Володимира Топія та інших.

У відкритті виставки взяв участь владика Богдан Дзюрах, апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії.



Катерина Шадріна,
«Зречення святого Петра»



У своєму слові він зауважив, що останніми тижнями картини і зображення з України, які ми стрічаємо на інтернет-сторінках і у соціальних мережах, шокують нас і бентежать. Вони передають безмірні страждання багатьох людей, які стали жертвами російської військової агресії. У цих картинах, за словами Екзарха, «пекло показує свою смертоносну гримасу», вони «написані злочинними руками окупантів і кидають тінь смерті і жалоби на наше сьогодні».

«Водночас, – зауважив апостольський екзарх, – на виставці представлені інші картини-образи, які походять з України. Написані вони руками українських митців, і в них ми бачимо іншу реальність, – реальність, осяяну світлом вічності». Ці ікони, на думку Владика Богдана, скеровують наш погляд до вічності, не випадково ікони називають «вікнами до вічності».

Скерувати свій погляд до вічності не означає, на переконання Екзарха, втечу від реальності, навпаки: «лише ті, хто має перед очима перспективу вічності, є в змозі правильно інтерпретувати дійсність і жити реальністю цього життя».

«Ікони, – продовжив промовець, – це не звичайні зображення і не портрети. Вони показують не просто людські постаті і земну дійсність, вони показують осіб і дійсність, пронизані і наповнені Божою благодаттю. Ікони поєднують у собі людське і божественне, дочасне і вічне. То ж навіть там, де, здавалося б, зло triumфує, – як от в іконах Розп'яття чи Хреста Господнього, – Боже світло, присутнє в іконах, передвіщає неминучу перемогу любові над ненавистю, життя над смертю. Таким чином кожна ікона пробуджує у тих, хто її споглядає чи молиться перед нею, надію, розраду і пасхальну радість».

Владика Богдан подякував усім, хто спричинився до цієї виставки – іконописцям, організаторам, співпрацівникам місцевої католицької та міської громади і побажав, щоб усі, хто буде відвідувати цю унікальну виставку, пригадували біль і страждання українського народу, а водночас, будучи просвітленими і скріпленими світлом, яке випромінюють ці зображення, «самі ставали для страждальчих знаком і знаряддям надії та розради».

Більше про виставку та її авторів можна довідатися за [посиланням](#)

Пресслужба Апостольського екзархату в Німеччині та Скандинавії

МУЗЕЙ СКОВОРОДИ – ЗНИЩЕНИЙ

07.05.2022 р.

Російські агресори «привітали» Україну з 300-літнім ювілеєм Григорія Сковороди, що відзначатиметься цього року. Сьогодні вночі російська артилерія вщент знищила національний музей у Сквородинівці на Харківщині.

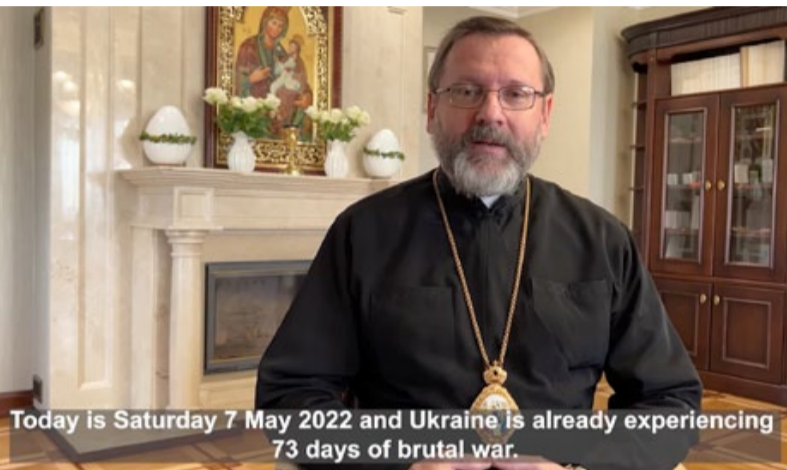
[...] На фото – національний музей Сковороди сьогодні, після варварського знищення ордою. Рашисти можуть зруйнувати стіни, але ніколи не знищать дух. Ми обов'язково гідно відзначимо ювілей нашого генія. І музей відродимо – ще кращий, ніж він був. А імперія зла впаде.

Джерело: «Простір свободи» – рух добровольців



ГЛАВА УГКЦ У 73-Й ДЕНЬ ВІЙНИ: «НАГОДУВАТИ ГОЛОДНОГО СТАЄ ОДНИМ ІЗ НАЙВАЖЛИВІШИХ ГУМАНІТАРНИХ ВИКЛИКІВ ВІЙНИ»

07.05.2022 р.



Голод стає одним з інструментів війни, який ворог застосовує зокрема проти мирного населення. Таке спостереження висловив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у своєму щоденному воєнному зверненні у 73-й день війни росії проти України.

Цього дня Глава Церкви роздумував над питанням, яке дуже часто ставлять священникам миряни впродовж останніх двох місяців.

«Християнська традиція досвіду духовної боротьби каже, що сили для протистояння злу додають нам, хоч це й дивно, добрі діла. Злі вчинки, гріхи нищать людину, руйнують її духовно, морально, навіть психологічно. А добрі діла будують людину, ба більше, лікують рани. Добрі вчинки людини необхідні для духовної гігієни», – вважає духовний лідер.

Блаженніший Святослав сказав, що Катехизм нашої Церкви називає сім діл милосердя для душі і сім діл милосердя для тіла ближнього.

«Почнімо сьогодні із першого діла милосердя для тіла ближнього. Це діло всім нам добре відоме – голодного нагодувати. Ми бачимо, що війна спричиняє голод різної інтенсивності в різних частинах України», – зазначає Глава Церкви.

За його словами, допомогти нашому ближньому знайти кусок хліба означає допомогти людині не тільки прожити день, а й зрозуміти, що Бог про неї дбає.

Предстоятель подякував усьому світові, який сьогодні збирає гуманітарну допомогу Україні. На тих пачках, які приходять до України з різних частин світу, можна прочитати слова підтримки та радості, що те добре діло нагодувати ближнього взагалі вони можуть робити.

Департамент інформації УГКЦ

Люди, які прибули з Маріуполя, живляться у центрі для внутрішньо переміщених осіб у Запоріжжі, 03.05.2022 р.
Світлина: Євген Малолетка /AP/





НОВИНИ Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

ВЛАДИКА БОГДАН ДЗЮРАХ ВПЕРШЕ ВИСВЯТИВ НОВОГО СВЯЩЕННИКА ДЛЯ АПОСТОЛЬСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ В НІМЕЧЧИНІ ТА СКАНДИНАВІЇ

08.05.2022 р.

У неділю, 08 травня 2022 року, під час душпастирських відвідин громади УГКЦ у м. Кьольн, апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії владика Богдан Дзюрах поставив у ієреї диякона Геннадія Ароновича. Це – перші священничі свячення, які здійснив владика Богдан після свого призначення апостольським екзархом.

Божественну Літургію, яка відбувалася у храмі св. Гертруди в Кьольні, спільно з владикою Богданом співслужили всесв. о. Микола Павлик, парох громади Царя-Христа, священники зі Східної Колегії в Айхштетті, а також гості з України та з місцевої римо-католицької архидієцезії. Зокрема був присутній на Літургії Генеральний вікарій архидієцезії о. д-р. Маркус Гофманн, та п. Інґберт Мюґе, референт Міжнародного католицького душпастирства в архидієцезії Кьольн. На святі був присутній рівно ж представник Православної Церкви України – о. Петро.



[Повернутися до змісту.](#) ▲

Привітати апостольського екзарха з нагоди його візиту прибув міський голова м. Гюрт, де напередодні відкрилася виставка сучасної української ікони, п. Дірк Броер. Перед Літургією відбулася розмова владика Богдана з п. Броером, під час якої співрозмовники обмінялися думками щодо духовної опіки новоприбулих біженців з України. Беручи до уваги, що м. Гюрт є містом-побратимом м. Перемишляни на Львівщині, а також той факт, що у Гюрті на даний час вже зареєстровано понад 550 українських біженців, апостольський екзарх заявив про принципову готовність наших душпастирів надати необхідну душпастирську опіку новоприбулим.

Під час Божественної Літургії владика Богдан виголосив проповідь, в якій провів паралель між появою Ангела у світлих ризах, який з'явився жінкам-мироносицям у гробі Спасителя і сповістив їм, що Христос Воскрес із мертвих, що він – живий, та священничими свяченнями, які мали за хвилю відбутися у цьому храмі. За словами проповідника, жінки-мироносиці ішли до гробу, сповиті смутком, тривогою і страхом. Але там, де вони сподівалися побачити сутінки і смерть, вони натрапили на Ангела в постаті юнака, одягненого у світлі ризи, який звістив їм радісну благовість про Воскресіння і скерував їх до Воскреслого Христа.

«Так само сьогодні у цьому храмі, який є образом гробу Спасителя, осяяного ясним світлом Воскресіння, з'явиться перед нами молодий священник, зодягнений у світлі ризи, який звістатиме людям, які приходитимуть сюди у смутках і журбах, радісну благовість про Воскресіння та скеровуватиме їх до зустрічі з Воскреслим Спасителем», – зазначив проповідник.

Він побажав отцеві Геннадієві дару пастирської любові, якою повинні відзначатися усі Христові служителі. Адже при зустрічі з апостолами Воскреслий Спаситель саме цього очікував від апостола Петра, питаючи його: «Симоне, сину Йонин, чи любиш ти мене?», а почувши ствердну відповідь, доручив йому важливу місію у Церкві: «Паси мої вівці..., паси мої ягнята». Так само і сьогодні, за словами Апостольського Екзарха, Христос Воскреслий скерує свій погляд і свої слова до отця Геннадія, питаючи його: «Геннадію, сину Миколи і Надії, чи любиш ти Мене?».

Владика Богдан подякував отцеві Геннадієві, що своїм рішенням прийняти священничі свячення відповідає ствердно на це Христове запитання, а водночас запевнив, що вся церковна спільнота Екзархату буде молитися за новопоставленого пресвітера, щоб його любов не гасла і не маліла, але щоб він, будучи сам покріплений Христовою любов'ю, міг нести Божу любов, розраду і покріплення іншим людям.



Апостольський екзарх звернувся зі словами подяки до представників архидієцезії Кьольну, подякувавши їм (а через них – правлячому архиєреєві Райнерові кардиналові Велкі) за сталу і великодушну братерську підтримку душпастирства українців на теренах архидієцезії, а також за щедру і співчутливу поміч для страждаючих від війни українців на матірних землях і біженців, які прибувають до Німеччини. Він висловив переконання, що «з цього посіяного сьогодні духовного зерна Господня благодать зростить щедрі плоди тривалого душпастирства». Владика побажав, щоб «через спільне служіння ми стали вірогідними свідками Христового Євангелія у нинішньому світі».

Наприкінці Літургії владика Богдан ще раз привітав новопоставленого ієрея Геннадія, подякував його батькам, вихователям в Львівській семінарії та в Східній колегії Айхштетту, та всім, хто спричинився до пробудження його священничого покликання і зростання у ньому.

Окремо апостольський екзарх висловив щире признання і подяку **отцеві Миколі Павлику** за довголітнє і плідне служіння в громаді УГКЦ у м. Кьольні. «Одним з плодів цього служіння стало нинішнє свято, – підкреслив владика Богдан, додавши, – яке ми завдячуємо не лише Божій благодаті, але і вашим ревним душпастирським старанням і трудам, дорогий отче Миколаю!» – наголосив єпископ. Він попросив отця Миколая, як досвідчений старший брат, підтримувати і супроводжувати новопоставленого душпастиря Геннадія на дорозі його священничого служіння.

Відтак екзарх привітав матерів з нагоди Дня матері, зокрема присутній мамі, хресній мамі та дружині о. Геннадія, подякував парафіянам, усім присутнім гостям та побажав миру і благословення для українського народу. Літургія закінчилася молитвою «Боже великий єдиний», після якої новопоставлений ієрей Геннадій уділив усім присутнім своє перше благословення.

Після Божественної Літургії апостольський екзарх поспілкувався з парафіянами громади Христа-Царя, а також з п. Інґбертом Мюґе про перспективи розвитку душпастирства греко-католиків на теренах архидієцезії Кьольну.

Пресслужба Апостольського екзархату в Німеччині та Скандинавії



ЧОМУ ПЕРЕМОГА УКРАЇНИ ВАЖЛИВА ДЛЯ СВІТУ?

09.05.2022 р.



На запрошення Київського Безпекового Форуму видатний американський історик Тімоті Снайдер назвав десять причин, чому українська перемога у війні проти Росії важлива для людства. Ось його промова (фрагмент).

«Я – Тімоті Снайдер, історик. Мене запросили поговорити з вами про значення української перемоги. Цього травня ми всі думаємо про перемогу або, принаймні, про кінець війни.

Я розповім вам про значення цієї війни, про те, як ця війна може закінчитися і як повинна закінчитися. Хочу навести десять причин, чому ми маємо мислити в парадигмі української перемоги. Десять причин, чому українська перемога важлива не лише для української держави, а й для світу.

- Перша причина, ключова: перемога України, на моє переконання, – це єдиний шлях досягнення миру. Перемога Росії призведе до подальшої російської агресії. Капітуляція України означатиме продовження російських звірств на українській землі», – сказав він.

Водночас Тімоті Снайдер зазначив, що українська перемога потрібна і найближчим сусідам України, тому що це – безпека регіону.

- «По-друге, я вважаю, що перемога України важлива для безпеки регіону. Єдиний спосіб захистити українців – це українська перемога. Водночас, це дуже важливо і для народів країн Балтії, для Польщі, Румунії, Молдови – аби російська агресія не досягла успіху».

Третя причина, чому перемога України важлива, за його словами, стосується насамперед безпеки громадян:

- «Немає жодного іншого шляху захистити українських громадян, окрім як перемога України. Доки триває війна, українці в умовах російської окупації переживають депортацію та інші звірства, українці на неокупованій території потерпають від обстрілів та бомбардувань».

Четверта причина, сказав історик, стосується захисту демократії, оскільки саме демократія є нестерпною для Путіна і його режиму.

- «Водночас, на моє переконання, – і це п'ятий пункт – це важливо для демократій загалом. Якби Росія виграла цю війну, це була б величезна перемога для усіх сил, що протистоять демократії, для усіх, хто хоче використовувати те чи інше насилля для повалення демократій», – сказав Тімоті Снайдер.

Шостим пунктом він назвав важливість перемоги України для захисту базового принципу: всі нації рівні, а держави заслуговують на повагу:

- «Іншими словами, перемога України – ще один поштовх до постімперіалістичного світу».

Водночас, перемога України розвіє спотворені Росією сенси уроків Другої світової війни.

- «Сьома причина важливості перемоги України стосується пам'яті про Другу світову війну. Для Путіна уроки Другої світової війни – це те, що треба більше війни. Для Путіна уроки перемоги над фашизмом – це те, що треба більше фашизму».

Восьмим пунктом важливості перемоги України він назвав позитивні наслідки для майбутнього самої Росії, яка повинна стати нормальною цивілізованою країною.

Україна відіграє значну роль у забезпеченні продовольчої безпеки світу і це ще одна причина для її перемоги.

- «Дев'яте. Україна повинна перемогти, адже, як ми знаємо, вона є величезним виробником продовольства для решти світу», – сказав історик.

Тімоті Снайдер зазначив, що перемога України спрямована до майбутнього і тому дуже важливо допомогти нашій країні відбудуватися – і це десятий пункт.

- «Перемога України допоможе не лише українцям, а й усім нам спрямувати свою увагу до майбутнього. Вважаю, дуже важливо, аби європейці та інші допомогли в тому, аби запропонувати українцям майбутнє після цієї війни – у сенсі членства в ЄС та потужної допомоги, яка дасть Україні змогу відбудуватися», – сказав Тімоті Снайдер.

Підсумовуючи, Тімоті Снайдер підкреслив значення боротьби українців проти російської навали для світу та демократії:

«Якби українці не боролися, якби капітулювали, наше майбутнє, майбутнє демократій було б зараз дуже похмурим. Українці своєю боротьбою дають іншим демократіям час», – резюмував він.

Джерело: «Україна сьогодні».

Відеозапис виступу Тімоті Снайдера можна переглянути за [посиланням](#)

16.04.2022 року російські війська розбомбили нафтопереробний завод в Лисичанську, Луганська область



▲ 05.04.2022 р., пам'ятник Тарасу Шевченку в Бородянці також став жертвою наступу росіян. Світлина: Ігор Захаренко





Харків, 15.04.22 р. Мама над убитим 15-річним сином. Його убила Росія.
Джерело: сторінка у ФБ Аліни Боднар; світлина: Мстислав Чернов

СЛЬОЗИ МОЇ ЗБЕРИ У ТВІЙ БУРДЮК...

Мої скитання тобі відомі, сльози мої збери в бурдюк твій: чи ж не записані вони у твоїй книзі? Тоді вороги мої назад відступлять, як тільки я візву до тебе. Знаю напевне, що Бог зо мною. У Бозі я слово прославляю, в Господі прославлю слово. На Бога уповаю не боюся; що ж може заподіяти мені людина? Обітниці, що зробив я тобі, тяжать на мені, віддам тобі похвальну жертву. Бо спас єси життя моє від смерти, та й ноги мої, щоб я не спотикнувся, щоб перед Богом міг ходити у світлі живих.

(Псалом 56, фрагмент)



Продовження, на жаль, буде...

Автор: Александер Малаховський

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München
Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische
Exarchie für katholische Ukrainer in Deutschland und
Skandinavien

D-81629 Postfach 86 02 69
Погляди авторів не завжди відповідають поглядам
редакції. Редакція в потрібі скорочує і мовно ви-
правляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.
Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetskyy

Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@t-online.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto: Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF 1 M 0 5